

II.

Усердна-та молитва.

По-послѣ Г-нъ В— бѣше въ молитственнѣ-тѣ си стаѣж. Огнь пламенѣше на огнище-то. Снѣгъ-тѣ буйно валѣше на прозореца. Бѣше една студена ноцъ прѣзь Іануарія. Старый-тѣ Християнинѣ колѣничеше въ тѣзи скръшинѣ и уединенѣ стаѣж. Той дыхаше съ силно усѣщаніе: душа-та му бѣше испълнена съ горѣсть. Гласъ-тѣ на молитвѣ-тѣ му ся продѣлжаваше прѣзь цѣлѣ ноцъ. Въ таѣж стаѣж ставаше борба като Іаковова-та и надвиганіе като Израйлево-то.^{а)} Като вѣрваше, че нѣма у Бога невъзможно нѣщо, той ся молѣше силно на Всевышняго, като че ся борѣше, за да покаже Богъ извънреднѣ-тѣ своѣж силѣ и благодать. Молитва-та му бѣше такава, каквато человекъ щѣше да направи за пріятель, който е подъ вѣсило-то, или подъ ножа.

III.

Свидѣтелство-то на Г-на Р—.

Да идемъ та да видимъ едно молитвенно събраніе. Кѣща-та е пълна съ человекъци. Стая-та е пълна съ хваленіе — и такава хваленіе, въ което ся показва извънредно усѣщаніе. Единѣ вслѣдъ другъ ся молятъ съ такава усердіе, каквото не ся чуе освѣнъ въ врѣме на истинны и особны Християнскы побужденія. Съззы ся ронятъ по ланиты-тѣ на мнозина. Единѣ по единѣ става и приказва на другы-тѣ, що е направилъ Господъ на душиж-тѣ му. Исправя ся и Г-нъ Р—. по-напрѣдъ безвѣрникъ, а сега смиренѣ и вѣрепъ Іисусовѣ ученикъ. Той е облѣченъ съ новѣ духъ. Лице-то му свѣти, като Мойсево-то, когато видѣ Бога. Той е сега ново създаніе въ Іисуса.

“Стоѣж,” казва Г-нъ Р—, “за да ви прикажіж исторіиж-тѣ на мое-то обрацаніе.” Устни-тѣ му треперятъ, като говори, и грѣды-тѣ му бѣѣтъ съ силно усѣщаніе. “Азъ съмъ главня, истѣргнѣта изъ огнь-тѣ,” рече той. “Промѣненіе-то въ мене е чудно на самага мене; защото то става само чрѣзь Божіиж-тѣ благодать, и чрѣзь

^{а)} Бытіе 32; 24, 25, 28.